

᾽Αγιοι τοῦ Κ' (20οῦ) Αἰῶνος:
᾽Αγιος ᾽Ιωάννης
᾽Αμφιάλης Πειραιῶς

ὑπό
Δρς ᾽Ιωάννου Ν. Καλλιανιώτου
Καθηγητοῦ
τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Scranton

<<Ἔστι δέ ὡς ἐμαντόν πείθω, τά οὔτε ὑμῖν ὑπεναντία,
καὶ τοῖς προειρημένοις τῶν ἀδελφῶν ἀντάρκη πρὸς πληροφορίαν,
ταῦτα, ὁμολογεῖν ὑμᾶς τήν ὑπό τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐκτεθεῖσαν Πίστιν
τῶν ἐν Νικαίᾳ ποτέ συνελθόντων, καὶ μηδεμίαν τῶν ἐκεῖ λέξεων ἀθετεῖν,
ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι τριακόσιοι δέκα καὶ ὀκτώ, ἀφιλονείκως συνιόντες,
οὐκ ἄνευ τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνεργείας ἐφθέγγαντο.>>

᾽Αγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου,
᾽Επιστολή ΡΙΔ', Τίς ἐν Ταρσῶ καὶ Κυριακόν, P.G. 32, 529 A

Scranton, PA, U.S.A.
᾽Οκτώβριος ,βιβ' (2012)

Α΄ Πρόλογος

Εἰς τό μικρόν τοῦτο ἄρθρον σκιαγραφεῖται, ἐν περιλήψει, ὁ βίος, ἡ πνευματικότης, ἡ προσφορά, τὰ ὄραματα, τό μακάριον τέλος καί ἡ ἐν γένει ὀσιακή μορφή τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου, π. Ἰωάννου, διατελέσαντος Ἡγουμένου τῆς ἐν Ἀμφιάλῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Ἀλλ' ἐστί δι' ἡμᾶς δύσκολον νά διαγράψωμεν λεπτομερῶς τήν ἐπίγειον διάβασίν του, καθ' ὅτι ὁ Γέρων ἀπέκρυπτεν ἐπιμελῶς, τά τοῦ βίου του πεπραγμένα καί ἀκόμη περισσότερον, τά ὑπό τοῦ Θεοῦ ἀποκαλυφθέντα εἰς αὐτόν. Ἡ ἐπί πολλῶν ἐτῶν ἐπιβληθεῖσα <<ψευδώνυμος γνῶσις>> ὡς σοφία, ὠδήγησεν τόν ἄνθρωπον εἰς τήν παγκόσμιον σημερινήν κρίσιν καί ἡ μόνη διέξοδος ἡμῶν ἐστίν ἡ ἐπιστροφή εἰς τήν παράδοσιν καί εἰς τήν μίμησιν τῶν ἁγίων μας. Εὐελπιστοῦμεν εἰς τήν ἀνάνηψιν πάντων.

Ἡ Ἀγία μας Ὁρθοδοξία ἐγνώρισε πολλές ἡγιασμένας μορφάς καί συνεχίζει νά γνωρίζῃ· ἄλλως δέν θά ὑπῆρχε λόγος τῆς ἡμῶν ὑπάρξεως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καθ' ὅτι δέν εἶναι δυνατόν ἡ ἁμαρτία νά διαιωνίσῃ τήν ἐπί γῆς ζωήν καί νά δικαιολογήσῃ τήν ὑπαρξίν καί συνέχισιν ταύτης. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος σκέπει ἅπαντας τοὺς πιστοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ Υἱοῦ τῆς καί Θεοῦ ἡμῶν, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί συνεχίζει τοῦτο, διότι ὠρισμένοι ἅγιοι ὑπάρχουν καί σήμερον ἢ θά ὑπάρξουν εἰς τόν κόσμον διά τήν τῶν πιστῶν σωτηρίαν. Τά πνευματικά τέκνα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἁγίων εἶναι πάρα πολλά καί διά τοῦτο ὑπάρχει καί ἐπανάληψις γεγονότων· ἀλλά ταυτοχρόνως, ἀποδεικνύεται καί ἡ ἀλήθεια τῶν διηγήσεων καί τῶν γεγραμμένων ὑπό τούτων. Καθ' ὅτι <<ὁ ἄνθρωπος ἐστί ζῶον λόγον ἔχον>>. Φυλάττουσι τά τέκνα ταῦτα τοὺς λόγους τῶν πνευματικῶν των πατέρων καί τοὺς μεταφέρουν εἰς ἡμᾶς, τὰς μικράς εἰκόνας, τὰ κομποσχοίνια, τὰς ἐπιστολάς, τὰς φωτογραφίας καί ὅ,τι δῆποτε τοὺς ἔδωσαν ὡς εὐλογίαν καί βοήθειαν ἐν τῷ βίῳ των.

Ἡ καταγωγή τοῦ Ἀγίου μας ἦτο ἀπό τήν ἁγιοτρόφον Μικράν Ἀσίαν μας, τήν Βυζαντινήν γῆν τῆς ἡμῶν Μεσαιωνικῆς Αὐτοκρατορίας, τήν πεποτισμένην μέ τοὺς ἀσκητικούς ἰδρωτάς πολλῶν ἁγίων μας καί μέ τὰ αἵματα πλείστων μαρτύρων τῆς μαρτυρικῆς καί ἐν διωγμῷ Ἑλληνορθοδοξίας. Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἰωνία, ἡ <<καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή>> καί ἀλησμόνητος αὕτη πατρίς <<παρῆγε>> πάμπολλους ἁγίους, οἱ ὁποῖοι ἐδόξασαν τόν Θεόν καί ἐτίμησαν τήν Ἑλληνορθοδοξίαν καί τόν περιούσιον λαόν τοῦ Θεοῦ. Μέ τόν ξερριζωμόν των ὅμως τοῦτον, ἀπό τὰς πατρογονικάς των ἐστίας, ἔφεραν καί εἰς τήν δυτικὴν πλευράν τοῦ Αἰγαίου, τόν πνευματικόν των αὐτόν πολιτισμόν καί τόν συνένωσαν μέ τόν ἠθικόν τοιοῦτον τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, τῆς ἡμετέρας αἰωνίας φυλῆς τῶν Ἑλλήνων (τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ), ἡ ὁποία θεία Προνοία ἐκχριστιάνισεν ὀλόκληρον τήν, ἐν ἀποστασίᾳ καί αἰρέσει σήμερον, Εὐρώπην, ἧς ἡ πεπτωκυῖα λογική μεμιγμένη μέ τήν ἐμπάθειαν ἐδημιούργησεν εἰς τήν χώραν μας ἄπειρα προβλήματα.

Εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας σελίδας τοῦ πενιχροῦ τούτου πονήματος, ὃ οὐ διεκδικεῖ τὰ εὖσημα τῆς τελειότητος, λόγῳ τῶν ἡμῶν ἀτελειῶν¹ ἢ τῆς πληρότητος, λόγῳ περιορισμένων πληροφοριῶν καὶ ἠθελημένων ὑπὸ τοῦ Γέροντος ἀποκρύψεων, ἐκδιπλοῦται ἡ πνευματικὴ, ἠθικὴ, ἀσκητικὴ, ἀνθρωπιστικὴ, λειτουργικὴ καὶ χαρισματικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν, Ἀγίου Ἰωάννου Ἀμφιάλης, τοῦ ὁμολογητοῦ τῆς Παραδοσιακῆς ἡμῶν Ὁρθοδοξίας καὶ ὑπερασπιστοῦ τοῦ ἁγίου ἡμῶν γένους τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, καθ' ὅτι καὶ οὗτος προήρχετο ἐκ τῆς Σμύρνης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς εὐάνδρου Ἰωνίας καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Διὰ τὰ ἀποφύγουν τότε [αγκβ' (1922)] τὴν σχεδιαζομένην σφαγὴν τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τῶν μαινομένων τουρκικῶν σιφῶν (τῶν Νεοτούρκων), καὶ τὴν ἐπερχομένην μυστικὴν γενικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Σμύρνης, μέ σκοπὸν τὴν πλήρη ἐξόντωσιν τούτων (γενοκτονίαν), κατέφυγον οἱ διασωθέντες συμπατριῶταί μας εἰς τὴν δειχασμένην καὶ πτωχὴν μητέρα Ἑλλάδα.²

Ὁ πατὴρ Ἰωάννης ἄφησεν, εἰς ἅπαντας τοὺς γινώσκοντας αὐτόν, κεχαραγμένην τὴν ἁγίαν μορφήν του, μέ τὴν ταπεινώσιν του, τὴν καρτερίαν του, τὴν ὑπομονὴν του, τὴν σιωπὴν του, τὴν ἐλπίδα του καὶ πρό παντός μέ τὴν ἀγάπην του. Ὁ ἐγκαταλελειμμένος, πεπλανημένος, δειχασμένος καὶ ἐξηντλημένος λαὸς μας, ἀπὸ τὰς τρεχούσας κρίσεις, εἰς ἅπαντας τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς του, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν νέων ἁγίων τῆς αἰωνίου, ἀληθοῦς καὶ Παραδοσιακῆς Ὁρθοδοξίας. Εὐχόμεθα τό μικρόν τοῦτο ἄρθρον νὰ καταστῆ ἡ ἀπαρχὴ καὶ ἡ συνέχεια ἀπάντων τῶν βίων τῶν ἁγίων μας τοῦ Κ' (20ου) τεταλαιπωρημένου, ἀντιπνευματικοῦ καὶ ἐν ἀποστασίᾳ αἰῶνος, ὃ ὁποῖος ἐκλόνισε τὴν μητέρα πάντων τῶν Ὁρθόδοξων, τὴν ἕως ἐσχθές πνευματικὴν Ἑλλάδα, δι' ὃ καὶ δέν ἠδυνήθη αὕτη νὰ ἀντισταθῆ εἰς τὴν ἐκ δυσμῶν ἐσχεδιασμένην καὶ κατευθυνομένην λαίλαπα τοῦ ΚΑ' (21ου) τοιοῦτου ἐναντίον ταύτης ὑπὸ τῆς ἀποστατησάσης θυγατρὸς της.

Αἱ πνευματικαὶ καὶ ἁγίαι αὗται μορφαί, εἰς τὴν σημερινὴν πεπτωκυῖαν ἐποχὴν μας, βοηθοῦν καὶ στηρίζουν τοὺς ἀδελφούς μας, οἱ ὁποῖοι ἐν μέσῳ ὄλων τούτων τῶν τρεχόντων δυσχερειῶν καὶ τῆς ἀθεΐας ἐπιμένουν νὰ ἀγωνίζωνται εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔχοντες ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν τοὺς συγχρόνους ἁγίους μας καὶ δι' αὐτῆς τῆς βιοτῆς ἐλπίζουν εἰς τὸν ἁγιασμόν καὶ τὴν σωτηρίαν των. Διότι « ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν.»³ Ἡ δὲ πατρὶς ἡμῶν ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην τὸν ἐπαναεξαγια-

¹ Ἄλλ' ἐπιδιώξεις ἐστὶ «διάνοια καὶ λόγος ταῦτόν» (Πλάτωνος, Σοφιστής 263e).

² Ὁ Ἐθνικὸς διχασμὸς καὶ ἡ προδοσία τῆς Παραδοσιακῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἀνθρώπων, ἐκόστισαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀπώλειαν τῆς Ἰωνίας, τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Καθ' ὅτι, «τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας ἐστὶ θάνατος» πνευματικὸς, ἀτομικὸς καὶ Ἐθνικὸς. Καὶ δυστυχῶς, μετάνοια οὐ διαφαίνεται ἀκόμη. Διὰ ψιλῆς διανοίας, νεωτερισμῶν καὶ κενοδοξίας, ἄνευ θεοῦ φωτισμοῦ, πᾶσα προσπάθεια προσεγγίσεως καὶ διεισδύσεως εἰς τό θεῖον καὶ εἰς τὰ θεῖα πράγματα εἶναι ματαιότης ματαιότητων.

³ Ματθ. ια' 12.

σμόν της καὶ τὴν ἐπανεύρεσιν τῆς προτεραιᾶς τιμῆς καὶ δόξης της. Δέν ἐπιτρέπεται ἡ μήτηρ νὰ καταστῆ κατωτέρα τῶν θυγατέρων της. Τοῦτο ἐστὶ μέγα παράδοξον καὶ προξενεῖ θλίψιν καὶ πόνον εἰς πάντας.

Ἀσφαλῶς, ἡ ἀπλῆ, σεβασμία, χαριτόβρυτος καὶ ταπεινὴ μορφή τοῦ Γέροντος Ἰωάννου τῆς Ἀμφιάλης εἶναι μία φωτεινὴ λαμπάδα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἐφώτιζε τοὺς πιστοὺς κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ θά φωτίζη ἀπάσας τὰς μελλούσας γενεὰς τῶν Ἑλληνορθοδόξων. Ἦτο δέ οὗτος ὡς ἐάν νὰ ἐνεδύετο <<φωτεινὸν χιτῶνα>> πεπληρωμένον θείας Χάριτος. Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ὁ χιτῶν ἐνός Ἀγίου Γέροντος, δέν εἶναι φωτεινός; Ὁ ὁσιακὸς βίος τοῦ π. Ἰωάννου, τοῦ <<Γέροντος τῆς ἀγάπης>> καὶ <<πατρός τῶν πτωχῶν>>, εἶναι ἐν παράδειγμα πρὸς μίμησιν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν.

Τὰ γραφόμενα εἰς αὐτὸ τό μικρὸν ἄρθρον εἶναι ἀπὸ ἀφηγήσεις καὶ σημειώσεις τοῦ Γέροντος Ἀκακίου τοῦ Ἰ. Ἡ. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν Μουρτερῇ, Αὐλωναρίου, Εὐβοίας, πρὸς ἐμέ καὶ ἄλλα τινά, ἀπὸ τὰς μοναχὰς τοῦ π. Ἰωάννου πρὸς τὸν π. Ἀκάκιον. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι πάρα πολλαὶ σημειώσεις ἀπὸ τοῦ σημειωματαρίου τοῦ π. Ἀκακίου καὶ δυστυχῶς κατέστησαν δυσανάγνωστοι καὶ οὕτως, παραλείπονται ἀπὸ τοῦ παρόντος ἄρθρου. Ἀναφέρονται ἐπίσης, ἐδῶ, ὅσα ἀνήνεγκαν αἱ Μοναχαὶ καὶ κατέγραψεν εἰς τὸ τετράδιόν του ὁ ἀξιαγάπητος π. Ἀκάκιος, ὡς καὶ τὰ γεγραμμένα τότε ὑπὸ μιᾶς δοκίμου Μοναχῆς καὶ νῦν Μεγαλοσχήμου, τῆς Ἰωάννας, ζῶσα ἐν Ἀμερικῇ.⁴ Ἐπίσης, ἀναφέρω καὶ τινά γεγραμμένα εἰς ἄρθρον τοῦ Ὁρθόδοξου Τύπου,⁵ τὰ εἰρημένα ὑπὸ τῆς Γεροντίσεως Ἀνθούσης ἀπὸ τὴν Σέριφον καὶ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Κυριάκου Κοτσιόρχη, πνευματικοῦ τέκνου τοῦ Γέροντος Ἰωάννου. Εὐχαριστῶ θερμῶς, τὸν Γέροντα Ἀκάκιον διὰ τὴν προσφορὰν του ταύτην πρὸς ἐμέ καὶ τὰς πολυτίμους ἀποκαλύψεις του διὰ τὸν πνευματικὸν του πατέρα, τὸν Ἅγιον Ἰωάννην Ἀμφιάλης. Εὐχομαί ὁ Θεός, τῇ μεσιτείᾳ τοῦ π. Ἰωάννου, νὰ ἀνταμείψῃ πλουσιοπαρόχως καὶ πολλαπλασίως τοῦτον καὶ τὸ Ἱερόν αὐτοῦ Ἠσυχαστήριον διὰ τὴν ἐν λόγῳ προσφορὰν του εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸ φιλόθεον ἀναγνωστικὸν κοινόν.

⁴ Μὲ τὴν θείαν Πρόνοιαν, ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἀνένηψε μὲ τὴν μετάβασιν τοῦ Γέροντος Ἐφραίμ (ἐκ τῆς Ἰ. Μ. Φιλοθέου, Ἀγίου Ὁρους) πρὸ εικοσαετίας εἰς ταύτην καὶ μὲ τὴν ἴδρυσιν δέκα ὀκτώ (18) Ἱερῶν Μονῶν, αἱ ὁποῖαι στηρίζουν, καθοδηγοῦν καὶ ἐκχριστιανίζουν πλῆθος πιστῶν ἀνθρώπων, ἠλλαξεν ἡ ζωὴ τῶν Ἑλληνορθοδόξων. Ὅρα, Ἰωάννου Ν. Καλλιανιώτου, <<Ὁ ἐν Ἀμερικῇ Μοναχισμὸς>>, Ἐκδόσεις <<Τῆνος>>, Ἀθῆναι 2001.

⁵ Ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος δημοσιεύει ἐκτενές ἄρθρον του διὰ τὸν βίον καὶ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ π. Ἰωάννου ἐννέα (9) ἔτη μετὰ τὴν κοίμησίν του, εἰς τὰς ἐκδόσεις του τῆς ιε' (15ης) Ἰουνίου καὶ α' (1ης) Ἰουλίου ἁποε' (1975).

Β΄ Βίος καὶ Πνευματικότης τοῦ Γέροντος

Ὁ πατήρ Ἰωάννης, κατὰ κόσμον Γεώργιος, ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν ἔτει ,αωζθ΄ (1899ω) καὶ ἐκοιμήθη τὴν κζ΄ (27ην) Ἰανουαρίου ,απξς΄ (1966). Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν· ἡ μήτηρ του Μαρία καὶ ὁ πατήρ του Χαράλαμπος Βαξεβανόπουλος, οἱ κατήγοντο ἐκ τῆς νήσου Χίου. Εἶχε δὲ ἡ οἰκογένειά του πέντε τέκνα, δύο ἀγόρια καὶ τρία κορίτσια. Εἰς ἡλικίαν ις΄ (16) ἐτῶν, ἔμεινεν ὀρφανός ἀπὸ τὸν πατέρα του. Κατὰ τὸ ,απκ΄ (1920), μέ τὴν Μικρασιατικὴν Ἐκστρατείαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸν πόλεμον μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τῶν Τούρκων κατακτητῶν τῆς ἡμετέρας Ἰωνίας, ὁ νέος ἀνὴρ τότε, Γεώργιος, ἐπεστρατεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων, μαζί μέ ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὥστε νά πολεμήσουν, ὡς νέοι γενίτσαροι, κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἄλλ΄ ὁ Γεώργιος προσευχόμενος θερμῶς εἰς τὸν Χριστόν καὶ μέ τὴν βοήθειαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἠμπόρεσε νά δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸν Τουρκικόν στρατόν.

Τὸ ,απκβ΄ (1922), μέ τὴν ὀπισθοχώρησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, τὴν γενοκτονίαν τῶν Ἑλλήνων, τὴν πυρπόλησιν τῆς Σμύρνης,⁶ τὴν συνεχιζομένην Τουρκικὴν κατοχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἰωνίας⁷ καὶ τὸν διωγμὸν τῶν ἐπιζησάντων Ἑλλήνων, ὁ Γεώργιος ἦλθεν οἰκογενειακῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκατεστάθησαν μαζί μέ τοὺς ἄλλους πρόσφυγας εἰς τὸν Πειραιᾶ. Μέ τὴν ἐργατικότητά του καὶ μέ τὴν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἔναντι τῆς μητρὸς του καὶ τῶν τριῶν ἀδελφῶν του εἰργάσθη σκληρῶς καὶ ἀπέκτησε καταστήματα καὶ μεγάλην περιουσίαν εἰς τὴν νέαν του πόλιν, τὸν Πειραιᾶ. Ὁ διαχειριστὴς ὅμως, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὡς ὑπεύθυνον εἰς τὰ καταστήματά του, τὸν ἐξηπατοῦσε, κατεχράζετο τὴν καλοσύνην του καὶ τὸν κατέκλεπτε. Τοιουτοτρόπως, ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ὠδηγήθη (θεία παραχωρήσει) εἰς τὴν χρεωκοπίαν. Ἀναμφιβόλως, τὰς ἐργασίας ταύτας τὰς εἶχεν ὁ Γεώργιος διὰ νά ζῆσῃ τὴν οἰκογένειάν του, καθ΄ ὅτι ὁ ἴδιος ἔζη ἄκρω ἀσκητικῶς καὶ μέ ἐλάχιστα χρήματα.

Ὁ πόθος τοῦ Γεωργίου ἦτο ἄλλος, ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ δέν συνέπιπτεν ἀπολύτως μέ τοῦτον. Ἦθελε νά γίνῃ πρῶτιστα μοναχός⁸ καὶ κατόπι νά ἡμ-

⁶ Μέ τὴν καταστροφὴν τῆς Σμύρνης καὶ τὴν πυρκαϊάν (τὸν ἐμπρησμόν), τὴν ὁποίαν ἔβαλον οἱ Τούρκοι (καὶ συνεχίζουν ἕως σήμερον οἱ Τούρκοι πράκτορες ἐν Ἑλλάδι) εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀρμενικὴν συνοικίαν κατέστρεψαν ὅλην τὴν περιοχὴν ταύτην τῆς ὠραιστάτης τῶν πόλεων ἐν τῇ Ἰωνίᾳ. Ὁρα, Marjorie Housepian Dobkin, "Smyrna 1922: The Destruction of a City".

<http://www.greecetravel.com/smyrna/> καὶ "Destruction of Smyrna 1922 and Jihad", http://www.propheticvoice.co.uk/Destruction_of_Smyrna_1922_and_Jihad.

⁷ <... Ἐλπίζομεν καὶ τὴν τῆς Βασιλευούσης [ἐλευθερίαν] σὺν Θεῷ ἀγίῳ καὶ πάσης τῆς περιχώρου, θά εὐδοκήσῃ δὲ πάντως ἡ Θεία Πρόνοια καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων τὴν ἐλευθερίαν, ἣν εὐχόμεθα.> [Ἱερώνυμος Σιμωνοπετρίτης εἰς Μωϋσέως Μοναχοῦ (1991, σ. 64)].

⁸ Εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν <μοναχός ἐστίν, ὁ πάντων χωρισθείς καὶ πᾶσι συνηρμοσμένος>. (Ἅγιος Νεῖλος ὁ Ἀσκητής).

πορέση νά γίνη και κληρικός (ιερομόναχος). Ἐπεφάσισε, λοιπόν, νά φύγη διά τό Ἅγιον Ὅρος (τό «Περιβόλιον τῆς Παναγίας»), τόν κατ' ἐξοχήν Ἁγιοτόπον τῶν ἐπί γῆς Ἰσαγγέλων Μοναχῶν. Ἄλλ' ὡς συμβαίνει πολλάκις και μέ πλείστους καλοῦς κάγαθούς ἀνθρώπους, «ἄλλαι αἱ βουλαί τῶν ἀνθρώπων και ἄλλα ὁ Θεός κελεύει». Ἐντός τοῦ πλοίου πρός τό Ἅγιον Ὅρος, βλέπει ὁ πατήρ ἡμῶν ἐν ἐξαισίον ὄραμα. Καθορᾷ τρεῖς σταυρούς, ὀφθαλμοφανῶς, ἐν τῷ οὐρανῷ και ἀκούει ἀοράτως φωνήν λέγουσαν: «Γεώργιε, ἐπέστρεψε πίσω διότι ἔχεις ἀναλάβει τέσσερεις σταυρούς, τήν μητέρα σου και τίς τρεῖς ἀδελφές σου. Σέ προορίζω νά γίνης κληρικός και θά σώσης πολλές ψυχές.» Πράγματι, ἔτσι και ἐγένεν, ὁ Γεώργιος ἐπέστρεψεν εἰς τόν Πειραιᾶ και ἔκτοτε ἀκολουθεῖ τήν καινήν θεόδοτον πορείαν του.

Εἶχεν, ὡστόσο, οὗτος πνευματικόν πατέρα του τόν πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε τό Μέγα Ἁγγελικόν Σχῆμα και τό ὄνομα Ἰωάννης. Τό ὄνομα Ἰωάννης ἐδόθη ὑπό τοῦ Ἀποστόλου τῆς Ἀγάπης, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, κατόπιν ἀποκαλύψεως Χριστοῦ. Ὁ Ἐπίσκοπος Χρυσόστομος γινώσκων τήν χρηστότητα τῶν τρόπων του, τήν κατά Θεόν πολιτείαν του και τό γεγονός ὅτι ἐκοσμεῖτο ὑπό ἀγάπης ἀληθινῆς πρός τήν Παραδοσιακήν Ὀρθοδοξίαν μας, τόν προώριζε διά κληρικόν. Οὕτως και ἐγένεν· ἀφ' οὗ ἦτο και θεῖον τό κάλεσμά του. Κατόπιν, λοιπόν, ὁ Σεβασμιώτατος τόν ἐχειροτόνησε Διάκονον και ἐν συνεχείᾳ Ἱερομόναχον. Ἀργότερα ἔκειρε και τήν μητέρα του Μοναχήν μέ τό ὄνομα Μαρκέλλα και τάς δύο αὐτοῦ ἀδελφάς, ὅπου τούς ἐδόθησαν τά ὀνόματα Ματρώνα και Χριστοφόρα. Ἡ πίστις τῆς μητρός του ἦτο πολύ μεγάλη και τοῦτο ἐφανερῶθη ὅταν ἐφόρησε και αὕτη τό μοναχικόν σχῆμα, καθ' ὡς και ἡ τοιαύτη τῶν δύο ἀδελφῶν του.

Ἡ Μικρά Ἀσία, ἡ Ἑλληνική Ἰωνία, ἡ ἀκμάζουσα περιοχή τῆς Ἑλληνορθοδόξου Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἦτο Ἑλληνική ἀπό τήν δευτέραν (Β') π. Χ. χιλιετηρίδα, μέ τάς Ἑλληνικάς ἀποικίας και κατόπιν μέ τήν κατάληψιν τῆς Τροίας.⁹ Αὕτη ἡ ἡγιασμένη γῆ, ἡ ὁποία ἀνέδειξε παμπόλλους ἀγίους, ἦτο ἡ πατρίς και γενέτειρα τοῦ Γέροντος Ἰωάννου. Ἄλλ' ἤλθον χρόνοι δίσεκτοι, περίοδοι διχασμῶν και ἐποχή ἀποστασίας (ἡ και δυστυχῶς, συνεχίζεται), ὅποτε ἀπωλέσθη ἡ θεία Χάρις ἡ σκέπουσα τόν παλαιόν τοῦτον ἀγίοτοπον και οὕτως ἠκολούθησαν αἱ σφαγαί, οἱ διωγμοί, αἱ καταστροφαί, ἡ γενοκτονία και ἡ ἐκδιώξις τῶν Ὀρθόδοξων Ἑλλήνων ἀπό τάς πατρογονικάς των ἐστίας ὑπό τῶν ἀλλοθρήσκων υἱῶν τῆς Ἄγαρ, τῶν φιλοξενουμένων ὑπό τῆς Ἱστορίας βαρβάρων Μογγόλων. Κατά τήν δραματικήν ταύτην χρονικήν περίοδον τῆς Ἱστορίας, τό φοβερόν και ἀνεπανάληπτον «ακκιβ'» (1922), ἀφ' οὗ διεσώθησαν διά τῆς Θείας Χάριτος, ἤλθεν μέ τήν οἰκογένειάν του και ὁ π. Ἰωάννης εἰς τήν πτωχικήν, δεδιχασμένην και χειμαζομένην Ἑλλάδα, εἰς τό προσφυγικόν καταφύγιον τοῦ Πειραιῶς. Ἄλλ' ὡς εἶ-

⁹ Ὅρα, Ὁμήρου Ἰλιάς.

ναι γνωστόν τοῖς πᾶσι, ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ συνοδεύει τοὺς πιστοὺς δούλους Του, ὅπου καὶ ἐάν εὐρίσκωνται καὶ ὅπου καὶ ἐάν ὑπάγουν οὗτοι καὶ κάτωθεν οἰωνδήποτε συνθηκῶν. Τοιουτοτρόπως, ὠφελήθη τὰ μάλα καὶ ἡ ἀναμένουσα <<τόν ἄγνωστον Θεόν>> περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τούτων. Ἡ γενικὴ ἀρχὴ τῆς ζωῆς, ἡ καθολικὴ δύναμις τοῦ πνεύματος καὶ ὁ ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ θεοσεβοῦς λαοῦ μας, ἤμποροῦν νὰ ἐξελιχθοῦν μόνον ἀπὸ τὰ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικὰ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνορθόδοξων, τὴν φιλοσοφίαν των καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας ὑπὸ τούτων. Πίστις, πνεῦμα, γλῶσσα, πολιτισμὸς, παιδεία, παράδοσις, ἀλήθεια, στόχος, ἀναμαρτησία, καὶ τελικὸς προορισμὸς εἶναι τὰ διακριτικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπιπλέον ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ π. Ἰωάννου συνδέονται μὲ θείας ἀποκαλύψεις. Ἐξ αἰτίας ἀποκαλύψεως ἐκτίσθησαν καὶ αἱ δύο Ἱεραὶ Μοναὶ του καὶ τοιουτοτρόπως, κατέστη οὗτος καὶ κτίτωρ ἀμφοτέρων τούτων τῶν ἱερῶν καθιδρυμάτων. Ἡ πρώτη, ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἐν Ἀμφιάλῃ¹⁰ ἦτο παλαιὰ ἠρειπωμένη Μονή, ἡ ὁποία κατόπιν ἀποκαλύψεως Θεοῦ ἀνεκαινίσθη καὶ κατέστη τὸ Ἡσυχαστήριον αὐτοῦ. Ἐπίσης, τὰ ὀνόματα τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς του, ὁ Γέροντας τὰ ἔδιδε κατόπιν προσευχῆς καὶ ἀποκαλύψεως. Εἰς τὴν μικρὰν ταύτην Μονὴν συνέρρεον πλῆθος Χριστιανῶν ἐπιζητούντων τὴν παρηγορίαν, τὴν πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα μυστήρια. Διὰ τοῦτο, ὁ συνδράμων τούτους, σεβάσμιος π. Ἰωάννης, δὲν εἶχε καθόλου ἐλεύθερον χρόνον καὶ οὔτε τὴν παραμικρὰν ἀνάπαυσιν διὰ τὸ κατατεταλαιπωρημένον σαρκίον του.

Μέθειον ἀποκάλυψιν καὶ πάλιν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εὕρη κάποιαν ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν, διὰ προσευχὴν κυρίως, κτίζει οὗτος μίαν μεγαλυτέραν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Μονὴν εἰς τὴν Πεντέλην. Ἡ νέα αὕτη Μονὴ ἀφιερῶται εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ ὁ χώρος ταύτης εἶναι τῶρα ἀρκετὸς διὰ τὴν στέγασιν τῶν μοναζουσῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἐκάλυπτεν ὁ περιωρισμένος χώρος τῆς Ἱ. Μ. τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Εἰς τὴν νέαν ταύτην Μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔκαμε καὶ τὸ μνημῆμά του, ὥστε αὕτη νὰ καταστῆ καὶ ἡ τελευταία ἐπὶ γῆς κατοικία του.

Ὁ Γέροντας Ἰωάννης μὲ τὰς μοναχὰς του ἐπεσκέπτοντο συχνάκις Νοσοκομεῖα καὶ Σανατόρια καὶ ἔδινον ὅτι χρήματα εἶχον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ὅταν ἤθελον νὰ γυρίσουν εἰς τὴν Μονὴν των δὲν εἶχον οὔτε κἄν τὰ εἰσιτήρια διὰ τὸ λεωφορεῖον. Τότε ἔπαιρνε ἀπὸ πνευματικὰ του παιδιὰ χρήματα διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν των. Ἦτο οὗτος τόσον ἐλεήμων, ὥστε ἐμοίραζεν εἰς τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ὅσα χρήματα καὶ ἐάν εἶχεν ὁ πατήρ οὗτος τῶν πτωχῶν. Αὕτη ἦν ἡ κατάστασις τοῦ <<μηδὲν ἔχοντος καὶ τὰ πάντα κατέχοντος>>. Ἐπεσκέπετο ἀκόμη μὲ τὰς μοναχὰς τὴν Σωτηρίαν καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἀδελφοὺς Χρι-

¹⁰ Τὸ Ἡσυχαστήριον τοῦτο τοῦ Ἀγίου Δημητρίου εἶναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης 7, Ἀμφιάλη, Πευραιεὺς.

στιανούς ότι είχαν ανάγκη, χρήματα, φάρμακα κ.λπ., ο Γέρον οὗτος τῆς ἀγάπης. Ἐπίσης, ἐπεσκεπτόντο φυλακὰς καὶ ἄλλα εὐαγγῆ ἰδρύματα καὶ ἔδιδον εἰς τούτους ὅτι εἶχον χρεῖαν. Ἐπεσκεπτετο δὲ ὁ π. Ἰωάννης καὶ τὰ παιδάκια εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ συνεβούλευε προσφέρων εἰς αὐτὰ γλυκά, καραμέλλες, βιβλιαράκια περιέχοντα βίους ἀγίων καὶ διαφόρους μικρὰς εἰκόνας. Ἠγάπα πάρα πολὺ τὰ παιδιά καθ' ὅτι καὶ οὗτος ἦτο ἓν μέγαλον παιδίον. Ἄκακος, ἀπονήρευτος, πρᾶος, ταπεινός, θεοφοβούμενος καὶ πάνω ἀπ' ὅλα θερμός κληρικός (πραγματικός ἱερομόναχος).

Περαιτέρω, οἱ ἀδελφές τῆς Μονῆς του ἔλεγον ὅτι οὐδέποτε εἶδον τὸν Γέροντά των ἄνευ ζωστικοῦ ξύπνιον ἢ κοιμόμενον. Ἐπίσης, δὲν ἐγνώριζον αὐταὶ ὅτι ὁ Γέροντας ἐφόρη χιαστί ἀλυσίδες εἰς τὸ ἅγιόν του σῶμα· μόνον ὅταν εἰσῆλθεν οὗτος εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἔβγαλε ταύτας. Ἦτο δὲ ὁ πατήρ Ἰωάννης πάντοτε σιωπηλός, διότι εἶχε τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν νῆψιν τῶν μεγάλων πατέρων. Οὐδέποτε ἔδωσεν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἀσθενικὸν σῶμά του, διότι ἐγίνωσκε τὴν τῆς ψυχῆς ἀνωτερότητα καὶ διὰ ταύτην ἠγωνίζετο νυχθημερόν, παραμελῶν τὸ δευτερεῦον τῆ κατατάξει σῶμα. Κατανοῶν καὶ διαφυλάσων τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου· <<Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.>>¹¹

Ὁ π. Ἰωάννης ἦτο, ὡς ἐρρήθη, τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου (ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου Φλωρίνης) καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδέχετο τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Νέου Ἡμερολογίου δι' ἐξομολόγησιν. Μίαν ἡμέραν ἔδιωξε μερικοὺς νεοημερολογίτας, οἱ ὅποιοι ἐπῆγαν δι' ἐξομολόγησιν καὶ ἔφυγαν οἱ καημένοι μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια κατασκανδαλισμένοι. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐν ᾧ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν ὁ Γέροντας βλέπει ἓν ἀξιαίσιον θέαμα. Κατὰ μῆκος τοῦ τέμπλου τοῦ Ναοῦ ἐπαρουσιάσθη ἓν εἶδος ὀθόνης καὶ ἐντός αὐτῆς ἐφαίνοντο διάφοροι ψυχαί· ταυτοχρόνως, ἀκούει ἀόρατον φωνὴν λέγουσαν. <<Ἰωάννη γιατί δὲν δέχεσαι τοὺς δούλους μου εἰς τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τοὺς διώχνεις τόσο ἄσπλαγχνα;>> Τότε ὁ π. Ἰωάννης πίπτει πρηγῆς καὶ φωνάζει. <<Κυρίε μου ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα θὰ τοὺς δέχομαι.>> Ἐκτοτε, ὁ Γέροντας ἐδέχετο καὶ τοὺς Χριστιανούς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, μόνον δι' ἐξομολόγησιν.

Κάποτε, ἐπεσκεπθῆ ὁ π. Ἰωάννης, μαζί μὲ δύο Μοναχές του, τὸν Ἅγιον Γέροντα Ἱερώνυμον τῆς Αἰγίνης,¹² ὁ ὅποιος ὅταν τὸν εἶδεν εἰς τὸ κελλί του, τοῦ λέγει· <<Ἐγὼ δὲν ἐξομολογῶ, κακῶς ἦλθες εἰς ἐμένα. Ἐγὼ δὲν ἐξομολογῶ, γιατί νὰ κάμετε τόσον κόπον καὶ νὰ ἔλθετε ἐδῶ;>> Ὁ Γέροντας ἔφυγε στενοχωρημένος καθ' ὡς καὶ οἱ ἀδελφές. Τότε ἡ Γερόντισσα, ἡ ὁποία διηκόνει τὸν π. Ἱερώνυμον

¹¹ Ματθ. κγ' 12.

¹² Ὁ Γέρον Ἱερώνυμος Ἀποστολίδης τῆς Αἰγίνης ἀκολουθοῦσε καὶ οὗτος τὸ πάτριον Ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ π. Ἱερώνυμος εἶναι καὶ οὗτος σύγχρονος μέγας Ἅγιος τῆς Παραδοσιακῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

τοῦ λέγει· «Γέροντα, τί εἶπες στόν π. Ἰωάννη καί ἔφυγε λυπημένος; Κανείς δέν φεύγει ἀπό σένα μέ λύπη, γιατί τό ἔκανες αὐτό;» Ὁ π. Ἰερώνυμος μέ τήν διορατικότητά του ἀπαντᾷ· «Καλογραῖα, μέ εἶπεν νά ἐξομολογηθῆ αὐτός σέ μένα. Πῶς ἐγώ νά ἐξομολογήσω αὐτόν, πού μόλις μπῆκε μέσα, γέμισε τό κελλίον μου φῶς; Δέν εἶδες πῶς ἔλαμπεν τό πρόσωπόν του; Ἄμα κοιμηθῆ ὁ π. Ἰωάννης, σημεῖα θά δείξῃ.»

Ὁ ἀξιαγάπητος π. Ἰωάννης ἦτο σφόδρα ταπεινός καί σεμνός, καθ' ὅτι ἐτήρει τό «ἐπί τίνα ἐπιβλέψω εἰμί ἐπί τόν ταπεινόν καί ἡσύχιον καί τρέμοντάς μου τούς λόγους μου» ἢ «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ». Ἡ μέριμνά του διά τά παιδιᾶ ὑπῆρξεν ἀνυπέρβλητος. Ἦτο ἀξίος πνευματικός πατήρ μέ πλήρη συνείδησιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του. Ἐπίσης, ἦτο λίαν ἐλεήμων καί φιλόανθρωπος καί ἠγάπα τούς πτωχοῦς, διά τοῦτο κατέστη ἀπολύτως συμπαθῆς πρὸς τούτους· «δίκαιος ἀνὴρ ὁ ἐλεῶν ὅλην τήν ἡμέραν» ἢ «ὅλην τήν ἡμέραν ἐλεεῖ καί δανίζει ὁ δίκαιος». Ἡ ἀγάπη του αὕτη πρὸς τόν πλησίον ἦτο διάχυτος καθ' ὅλον τόν βίον του, τηρῶν τό «ἀγαπήσεις Κύριον τόν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καί τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».¹³ Ἀπάσας δέ τάς ἀρετάς ταύτας τάς ἐκαλλιέργει μέ τήν θερμήν πίστιν καί τήν ἄπειρον ἐλπίδα πρὸς τόν Θεόν. «Ἐπίρριψον τήν μέριμνάν σου ἐπί τόν Κύριον καί Αὐτός σέ διαθήσει.»

Ἐν ἑτερον σπουδαῖον χαρακτηριστικόν τοῦ Γέροντος ἦν ἡ ἱεροπρεπῆς στάσις καί ὁ ἀπλοῦς λόγος του, ἃ μετήγγιζον τήν ἀνανεωτικήν «δρόσον Ἀερμών», τήν δρόσον τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, τήν δρόσον τοῦ πραγματικοῦ Ἑλληνοῦς ἱερέως, τήν δρόσον τοῦ ὠσιωμένου ἀνθρώπου, τήν δρόσον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τά ἄγνωστα μοναστικά του «παλαίσματα» ἀποκαλύπτονται εἰς ἡμᾶς μέ τήν μετέπειτα πνευματικήν του ὠριμότητα ὡς ἱερομονάχου (μοναχοῦ-ιερέως), συμφώνως πάντοτε μέ τήν Ἱεράν Παράδοσιν τοῦ Μοναχισμοῦ καί τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ὅλη βιοτή καί πολιτεία τοῦ π. Ἰωάννου παρεῖχον τά ἐχέγγυα ἑνός ἀπλανοῦς πνευματικοῦ ὁδηγοῦ μοναχῶν καί λαϊκῶν.

Ἐπί πλέον, ὁ π. Ἰωάννης ἔκαμνεν Ὁρθοδόξους πάρα πολλούς ἑτεροδόξους καί ἀλλοθρήσκους. Ἡ φήμη τῆς ἀγιωσύνης του εἶχεν ἠπλωθῆ καί ἦτο γνωστή ὄχι μόνον εἰς τούς Ὁρθοδόξους, ἀλλά καί εἰς πάρα πολλούς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐκατήχει Καθολικούς, Προτεστάντας καί Ἑβραίας· καί μετά τήν εἰς τούτους διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καί ὀρθήν κατήχησίν των, τούς ἐβάπτιζε καί ἐγένοντο οἱ νεοφώτιστοι οὗτοι θερμοί καί πιστοί Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Ὁ Γέροντας ἦτο μέγας ἀσκητής ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ἀπέκρυπτε τάς ἀρετάς του ταύτας ἀπ' ὅλους τούς ἀνθρώπους. Μόνον ὁ Κύριος ἐγίγνωσκε τόν πραγματικόν βίον τοῦ πι-

¹³ Μαρκ. ιβ' 30-31.

στοῦ Του δούλου. Εἰς τὰς ὀλονυκτίους ἀκολουθίας, οὐδέποτε ἐκάθητο ἢ ἐκοιμήθη, ἀλλ' ἀπλῶς ἠκούμβα μετὰ ἀπό τήν κόπωσίν του εἰς μίαν καρέκλαν καί συνεχῶς προσηύχετο ἀγρυπνῶν.¹⁴ Λόγω δέ τῆς ἀσκήσεώς του ταύτης, εἰς μίαν ὀλονυκτίαν, εἶδε δόξαν Θεοῦ καί τήν Κυρίαν Θεοτόκον.

Κάποιαν περίοδον, ὁ π. Ἰωάννης εἶχεν ἀποκτήσει πολλές σωματικές ἀσθενείας καί ἤρχισε νά ἀδημονῇ, νά ἀγανακτῇ καί ἀκόμη νά ἀπελπίζεται. Προσηύχετο τότε μετὰ δακρῶν γονυπετής, ἵνα θεραπεύσῃ τοῦτον ὁ Κύριος. Τότε ἀκούει φωνήν ἀόρατον λέγουσαν· «Ἰωάννη αὐτός εἶναι ὁ σταυρός σου· θέλεις νά σοῦ τόν ἀφαιρέσω; Μέ αὐτόν θά στεφανωθῆς.» Τότε ἀπαντᾷ ὁ Γέροντας· «Γεννηθῆτω τό θέλημά Σου, Κύριε.» Ἐκτοτε, αἱ ἀσθένειαι τοῦ π. Ἰωάννου γίνονται τεράστιαι, ἀλλ' ἡ ὑπομονή του κατέστη ὑπερμεγέθης καλύπτουσα ὅλας αὐτάς τὰς σωματικάς ἀρρωστίας. «Ὅταν γάρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμί... εἶδηστα οὖν μᾶλλον ... ἵνα κατασκηνώσῃ ἡ χάρις ἐπ' ἐμέ ...» Ἦτο ὄντως μέγας ἀγωνιστής ἐκ νεότητός του· διά τοῦτο ἐφόρει μέν ἀκόμη καί ἀλυσίδες χιαστί, τό δέ κρεβάτι του ξύλινον καί ἄνευ στρώματος καί ἡγάπα πολύ τήν χαμαικοιτείαν, ὥστε νά δαμάζῃ τά τοῦ σώματος πάθη. Ἦτο πράγματι φλόγα πυρός ὁ λειτουργός οὗτος τοῦ Ὑψίστου. «Καί τούς λειτουργούς αὐτοῦ πυρός φλόγα...»

Ὁ π. Ἰωάννης ἔζη μίαν ζωήν ἐκτός τοῦ κόσμου τούτου, παρ' ὅλον ὅτι κατώκει ἐντός τοῦ παραπεπαιωμένου κόσμου. «Ὁργίζεσθε καί μήν ἁμαρτάνετε», ἀλλ' ὁ Γέροντας οὐδέποτε ὠργίζετο, ἀλλ' ἐσιῶπα, ὑπέμενεν ἄνευ κατακρίσεων καί πολυλογίας. Ἡ λιτοφαγία, ἡ ὀλιγοφαγία, ἡ νηστεία, ἡ ὀλιγοῦπνία, ἡ ἐγκράτεια, ἡ χαμαικοιτεία, ἡ ἐκουσία πενία, ἡ ἀκτημοσύνη, ἡ ὀρθοστασία, ὁ λίθος ὡς μαξιλάρι, ἡ ἀγρυπνία, ἡ δι' ἀλύσεων ἐνδυσις, ἡ ἀδιάλειπτος προσευχή, ἡ παντοειδής ἀσκησις, καί ἄλλα τοιαῦτα ὠδήγησαν τόν ἅγιον Γέροντα εἰς τήν ἀπόλυτον παθοκτονίαν. Ἀπέβαλεν τούς ψυχοκτόνους λογισμούς, ὡς τῆς πορνείας, τῆς γαστριμαργίας, τῆς φιλοχρηματίας καί ἄλλους τοιούτους καί τοιουτοτρόπως, ἔγινεν ὁ νοῦς του (ὁ λογισμός του, ὁ λόγος του) χῶρος θεοπτίας καί ἡ καρδιά του χῶρος θείας Χάριτος. Ὅλα ταῦτα ὠδηγοῦν τόν π. Ἰωάννην εἰς τήν μεταρσίωσιν τῆς ψυχῆς, τά δάκρυα, τήν θαυματουργίαν καί τήν καρδίαν του εἰς τήν καθ' ἑαυτήν προσευχήν ἐπιζητῶν νυχθημερόν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο ἐστίν ἐν ἐλάχιστον δεῖγμα τοῦ βίου τοῦ «Γέροντος τῆς Ἀγάπης» καί «Πατρός τῶν Πτωχῶν».

Ὁ Γέροντάς μας ἦτο μεγαλοπρεπής εἰς τήν ἐμφάνησιν· ἐπίσης, ἱεροπρεπής καί σεβαστός ὡς λειτουργός τοῦ Ὑψίστου· τέλος, σοβαρός ἀλλά καί χαρούμενος ταυτοχρόνως· ἴδιον τῆς Ὁρθοδόξου χαρμολύπης. Ἡ μέν περιβολή του λιτή καί πτωχική, δέν ἡγάπα τήν πολυτέλειαν, ὡς μοναχός πού ἦτο οὗτος. Οὐδέποτε δέ,

¹⁴ Ἰνα ἐκπληρώσῃ τήν τοῦ ἡγαπημένου του Ἀγίου προσταγήν· «Ἐν νυκτί βαθεῖα τῶν ἀνθρώπων καθευδόντων ἀπάντων καί θηρίων κτηνῶν, βαθυτάτης ἡσυχίας οὔσης, μόνον σέ ἐγεροθέντα παρησία διαλέγεσθαι τῷ κοινῷ πάντων Δεσπότη. Ἀλλά γλυκύς ὁ ὕπνος; Ἀλλ' οὐδέν γλυκύτερον προσευχῆς...» (Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος).

εἶδον τοῦτον νά χασκογελαῖ ἢ νά καλαμπουρίζη, μᾶλλον ἔβλεπον τοῦτον πολλάκις νά κλαίη βλέπων τούς πτωχοὺς καὶ ἀνημπούρους ἀδελφούς του. Λόγος ἀργός οὐδέποτε ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σώματός του, καθ' ὅτι ἦτο ἐργάτης πατερικώτατος τῆς ἀδιαλείπτου νοερᾶς πρσευχῆς. Ἐπί πλέον, ἦτο πάντοτε οὗτος εἰρηνικός καὶ τὸ πρόσωπόν του, ἕως βαθέως γήρατος, οὐδέποτε εἶχε ρυτίδα τινά, ἀλλ' ἦτο ἀνθηρόν ὡς μικροῦ παιδιοῦ. Κοιτάζων τις τόν π. Ἰωάννην, ἔβλεπε μίαν λαμπρὰν μορφήν· ἐξαστράπτουσα καὶ σαγηνεύουσα τούς πάντας. Εἶχεν δέ οὗτος καὶ τὴν σιωπὴν, <<ἡ ὀμιλία ἀσῆμι καὶ ἡ σιωπὴ χρυσάφι>> καὶ τέλος, μίαν ἀπέραντον ἀγάπην πρὸς τὸν μοναχισμόν, τοῦ ὁποίου ὁ ρόλος θά εἶναι μοναδικός κατὰ τὴν μετὰ τῆς Δευτέρας Παρουσίας αἰωνίου ζωῆς.¹⁵ Κατὰ τὸν ἕτερον μέγαν Ἅγιον τοῦ Κ' (20ου) αἰῶνος, τὸν Ἅγιον Νεκτάριον, <<τί ἀληθῶς τῆς μοναστικῆς πολιτείας τιμιώτερον ἢ τί λαμπρότερον;>> καὶ συνεχίζων ὁ Ἅγιος Ἀρχιερεὺς Νεκτάριος ἀναφέρει, <<ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὁμολογῶ τὴν ἐμὴν πεποίθησιν, ἧς ἕνεκα θεωρῶ τὸν ἀσκητὴν ὑπέρτερον τοῦ Ἀρχιερέως.>>

Ἡ κυρία ἀσχολία τοῦ π. Ἰωάννου ἦν αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι καὶ ἡ πνευματικὴ του ἐργασία ὡς ἐξομολόγος. Ἡ προσφορά του αὕτη, εἰς τούς προσερχομένους εἰς τὸ Ἱερόν τοῦτον μυστήριον τῆς μετανοίας, δέν περιγράφεται. Τὰ περιστατικά εἶναι ἄπειρα καὶ τὸ ἔργον του σωτηριῶδες. Διεζευγμένα ζευγάρια ἐπανήνωνε· μετέβαλλεν ἄγρια θηρία εἰς ἄκακα ἀρνία· νέους μέ πάθη καὶ διαφόρους ἀμαρτίας καὶ ψυχοκτόνους συνηθείας ἐπανέφερον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ μετέβαλλε τὰς ψυχὰς των εἰς κατοικητήρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πεπονημένας καὶ πτωχὰς κορασίδας ἤλεει καὶ ἐκτός τῆς πνευματικῆς του προσφοράς εἰς αὐτάς, τούς ἔδιδε χρήματα καὶ προΐκας, ὥστε νά ἠμπορέσουν νά ὑπανδρευθοῦν καὶ νά νοικοκυρευτοῦν, ἀποφεύγουσαι τούς πειρασμούς καὶ τούς κινδύνους, τούς ὁποίους παρέχει ἀφειδῶς πᾶν ναυτιλιακόν κέντρον, ὡς ὁ Πειραιεύς. Εἶχεν ἀναδειχθῆ ὡς ἄλλος Ἅγιος Νικόλαος, ὡς νέος Ἅγιος Ἰωάννης Ἐλεήμων, ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ ὡς μιμητὴς τοῦ Ἁγίου Φιλαρέτου τοῦ Ἐλεήμονος.

Τὸ πνευματικόν ἔργον τοῦ Γέροντος κατέστη ἀκόμη μεῖζον καὶ λόγῳ τῶν βαπτίσεων ἑτεροδόξων καὶ ἀλλοθρήσκων. Διότι <<ὁ ἐπιστρέψας ἀμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἀμαρτιῶν>>.¹⁶ Τὸ κατηχητικόν τοῦτο ἔργον του καὶ τὰς βαπτίσεις¹⁷ τὰς ἐθεώρει ἄκρως ἀναγκαίαις διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων τούτων, καθ' ὅτι ἦτο οὗτος ὁ μακάριος πιστός καὶ φλογερός ἀκόλουθος καὶ προστάτης τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἁγίων Δογμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας.¹⁸ Ἡ ἀγνή καὶ παιδικὴ ψυχὴ

¹⁵ Ὅρα, Ἰωάννου Β. Στόγια, Σερβία 1976, Ἐνα Μεγάλο-Σύγχρονο Θαῦμα: Ζωντανός στὸν Ἄλλο Κόσμο, Δράμα 2010.

¹⁶ Ἰακώβ. ε' 20.

¹⁷ Δυστυχῶς, σήμερον, πλεῖστοι νεωτερισταὶ (οἰκουμενισταὶ) ἔχουν καταργήσει τὴν βάπτισιν τῶν ἑτεροδόξων. Ὅρα, π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, <<Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα>>, Ἐκδόσεις <<ΤΗΝΟΣ>>, Ἀθήνα, 1996.

του ἦτο ἀπολύτως ἀπονήρευτος, ὡς ἓνα μεγάλο παιδίον. Βεβαίως, <<Ἐάν μή στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιὰ οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν...>>.¹⁹

Ἱερός πόθος τοῦ Ἁγίου μας ἦτο νὰ πηγαίνει συχνάκις καὶ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του ἐπῆγεν ἑπτὰ φορές ὡς προσκυνητῆς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἵνα προσκυνήσῃ εἰς τοὺς χώρους ὅπου ἐγεννήθη, ἐπερπάτησεν, ἐδίδασκε καὶ ἐθαυματούργησεν ἐπὶ λγ' (33) ἔτη ὁ Θεάνθρωπος, ἕως τῆς Σταυρώσεώς Του, τῆς Ἀναστάσεώς Του καὶ τῆς θείας Αὐτοῦ Ἀναλύψεως. Τὴν ὁμάδα τῶν προσκυνητῶν, τὴν ὁποίαν εἶχε πάντοτε μαζί του, τὴν ἐβάπτιζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐβοήθησε τὸν π. Ἰωάννην δι' ὁράματος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, καὶ ἐβαπτίσθη οὗτος εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Ἴδιον, τέλος, τῆς μεγίστης αὐτοῦ πνευματικότητος ἦτο καὶ αὐτό τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀντίκρυζον τὰ παιδιὰ κατὰ τὴν ὥραν τῆς θείας λειτουργίας του. Πολλὰ ἅγνά παιδιὰ ἐφώναζον συχνάκις, <<ὁ παππούλης εἶναι στὸν ἀέρα!>> Πράγματι, ὁ ἄξιος λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ὑπερίπτετο τοῦ ἐδάφους ὅταν ἐλειτούργει, ὡς συνέβαινε καὶ μέ τὸν Ἅγιον Νικόλαον Πλανᾶν.²⁰

Ἡ ἐνθεὸς αὕτη μορφή τοῦ ἀειμνήστου πνευματικοῦ τῆς ἡμῶν Ὁρθοδοξίας, τοῦ πατρὸς Ἰωάννου, ἐχειραγώγησεν εἰς τὸν Χριστὸν χιλιάδας πιστῶν τέκνων του· ἀλλ' ἡ παρουσία τούτου ἐπεσήμανεν καὶ τὰς ἀγαθὰς ἐπιπτώσεις εἰς τὰς ἰσχνάς καὶ στεῖρας ἡμέρας μας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι πλουτίζουν τὸν Κ' (20ον) πολυπαθῆ αἰῶνά μας καὶ θωρακίζουν τὸν ἀγῶνα τῶν ἐναπεμεινάντων ἀγωνιστῶν τοῦ πνεύματος εἰς τὸν παρόντα ΚΑ' (21ον) ἀκατονόμαστον αἰῶνα. Μίαν ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη εἰς ἓνα εὐλαβῆ καὶ πιστὸν βοσκόν, ὁ ὁποῖος ἔβοσκε τὰ πρόβατά του, ὁ Ἅγιος Δημήτριος καὶ λέγει εἰς τοῦτον. <<Πήγαινε στὸν παπα-Γιάννη νὰ ἐξομολογηθῆς καὶ νὰ ἐτοιμασθῆς, διότι θὰ φύγῃς.>> Πράγματι, ἔτσι καὶ ἔγινε· μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν καὶ μέ τὴν παρέλευσιν ὀκτώ ἡμερῶν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔφυγεν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον τοῦ δικαίου ἀνθρώπου, διὰ τῆς καθαρᾶς ἐξομολογήσεώς του εἰς τὸν π. Ἰωάννην.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ Γέροντας ἦτο ὄρθιος, οὐδέποτε εἶχε καθήσει ἔστω καὶ δι' ὀλίγον χρόνον. Ἐπίσης, οἱ ἱερεῖς ἢ οἱ θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἠύρισκοντο εἰς τὸ ἱερόν καὶ ἠρώτουν κάτι τὸν π. Ἰωάννην, οὗτος οὐδέποτε ἀπῆντα, εἰ μὴ μόνον, μετὰ τὸ πέρασ τῆς θείας Λειτουργίας. Βεβαίως, οὐδέποτε ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν ἄνευ δακρύων. Ἐμνημόνευε δέ ἑκατοντάδες

¹⁸ Γινώσκων ὅτι <<Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἢ ἔγγραφον ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἔστω ἀνάθεμα...>> (Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος).

¹⁹ Ματθ. ιη' 3.

²⁰ Ὁρα, Δημητρίου Φερούση, Ὁ Παπακαλόγερος Νικόλαος Πλανᾶς: Ὁ Ἅγιος Ποιμένας, Γ' Ἐκδοσις, Ἐκδόσεις Ἀστέρος, Ἀθῆναι 1994.

ὀνόματα δωρητῶν καὶ εὐσεβῶν Χριστιανῶν κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν. "Ὅταν εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἤναπτον κεράκια διὰ τοὺς κεκοιμημένους των, ἔβλεπεν ὁ π. Ἰωάννης εἰς ὠρισμένα νά σχηματίζεται εἰς τὴν φλόγα τῶν κηρίων εἰς κόκκινος σταυρός. Αὐτὸ ἐγένετο μόνον εἰς τοὺς πιστοὺς Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἤναπτον τὰ κεριὰ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν κεκοιμημένων συγγενῶν των.

Ἄπ. π. Ἰωάννης ἠσθένησε πάρα πολὺ τὴν α' (1ην) Ἰανουαρίου 'απξς' (1966) μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας ἀκολουθίας καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Παρακλήσεως τῆς Παναγίας. Εἰς δυνατὸς πόνος τὸν καθήλωσεν εἰς τὴν καρτέκλαν καὶ κατόπιν ἐζήτησε νά πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι του. Ἐφεραν τότε ἕνα ἱατρόν, τὸν ἐπιμελητὴν τοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Πειραιῶς καὶ διεπιστώθη ὑπὸ τούτου ὅτι ἦτο πολὺ σοβαρὸν τὸ πρόβλημά του. Εἶχον καταστραφῆ τελείως οἱ νεφροὶ τοῦ Γέροντος καὶ δυστυχῶς, δὲν θά ὑπάρξῃ θεραπεία, ἀλλ' ἠύρισκετο εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

"Ἄπαντες ἐθαύμασαν τὴν γενναιότητα, τὴν ψυχραιμίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπάθειαν τοῦ Γέροντος, ὁ ὅποιος ἠγαθήσθη τοὺς ἱατροὺς διὰ τὴν ἀναγγελίαν των ταύτην καὶ τοὺς ἔδωκε τὴν εὐχὴν του. Πνευματικὰ παιδιὰ τοῦ Γέροντος ἔφερον τοὺς οἰκογενειακοὺς των ἱατροὺς, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις εἶχε ληφθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἄπ. π. Ἰωάννης ἠύρισκετο ἀσθενῆς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ βλέπει ὀφθαλμοφανῶς ἔμπροσθέν του τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, ὅς τοῦ λέγει· «Ἐπεγράφη τὸ διαβατήριόν σου καὶ ἐτοιμάσου νά φύγωμεν, ὁ Κύριος σέ ἀναμένει μέ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας Του». Ἄπ. π. Ἰωάννης εἶπε νά φύγῃ ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον καὶ νά ὑπάγῃ εἰς τὸ Μοναστήριον του, ὥστε νά ἐτοιμασθῆ. Ἐφώναξαν κατόπιν καὶ τὸν π. Ἡσύχιον, τὸν ἐφημέριον τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἵνα τακτοποιήσῃ τὰ ἀναγκαῖα, καθ' ὡς καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς μικρᾶς του συνοδείας. Ἐάν ὁ Ἅγιος Γέροντάς μας εἶχεν ἀνάγκην προετοιμασίας, διαλογισθῆτε πόσον μᾶλλον ἄπαντες ἡμεῖς, οἱ διὰ βίου ἀπροετοιμαστοί.

"Ἄξιον θαυμασμοῦ εἶναι τὸ γεγονός, τὸ ὅποῖον συνέβη εἰς κάποιον εὐσεβεῖ Ὁρθόδοξον ἀδελφόν. Μίαν ἡμέραν, τὸ πνευματικόν τοῦτο τέκνον τοῦ Γέροντος, ὁ ἱατρός Ἀπόστολος, ὅς ἦτο πιστός καὶ θεοφοβούμενος Χριστιανός, εἶδε τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἰς τὸν Θρόνον Του καὶ πέριξ Αὐτοῦ δορυφορίαν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, καθ' ὡς καὶ τοὺς Ἁγίους, Δημήτριον καὶ Γεώργιον. Ἀκούει τότε τὸν Κύριον λέγοντα πρὸς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ, ἔχων δὲ ἀνοικτάς τὰς θείας Του ἀγκάλας. «Σήμερον περιμένω νά μοῦ φέρετε τὸν δοῦλόν Μου Ἰωάννην.»

"Ἄπαντα, ὅμως, τὰ πνευματικὰ τούτου τέκνα καὶ δὴ αἱ μοναχαὶ του ἠθέλον τὸν πνευματικόν των πατέρα μαζί των καὶ δὲν ἠδύναντο νά σκεφθοῦν τὴν ἐκδημίαν του, τὴν μετάβασίν του εἰς τὸν ἀγαπημένον του Κύριον. Μία μοναχὴ ἐν ᾧ παρεκάλει θερμῶς τὴν Παναγίαν, ἵνα παρατείνῃ τὸν βίον τοῦ π. Ἰωάννου καὶ νά μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ τους· ἀκούει αὕτη τότε τὴν Παναγίαν λέγουσα. «Ἐπρεπε νά εἶχε φύγῃ πρὸ διετίας, ἀλλ' εἶχε νά τελειώσῃ τὸ ἔργον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἀ-

γίας Τριάδος εις Πεντέλην.>>

Ὁρισμένα πνευματικά του παιδιά τοῦ προέτειναν νά προχωρήσουν διά τεχνικόν νεφρόν. Τότε ὁ Γέροντας τοὺς λέγει· «Γερόντισσες, γερόντισσες δέν καταλάβετε πῶς ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου; πῶς πλησιάζει ἡ ἀναχώρησίς μου; Ἄφ' οὗ σήμερα εἶπα καί τό Εὐαγγέλιον στόν οὐρανό.» Ὅταν τόν ἠρώτησαν αἱ ἀδελφαί νά τοὺς εἶπη τί τοῦ συνέβη, τοὺς λέγει μέ μεγάλην ἀπάθειαν. «Εἶδα πῶς βρέθηκα στόν οὐρανό· ἦταν μία ἐκκλησία καί ἐπαιρνε χιλιάδες καί μυριάδες κόσμο, ἄνδρες καί γυναῖκες· ἐκεῖ κάποιος μου ἔδωσε τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον καί μου εἶπε νά τό πῶ δυνατά, νά τό ἀκούσουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι. Ἐγώ ἔκανα τόν σταυρόν μου, τό προσκύνησα καί ἄρχισα νά τό λέγω· ἄφ' οὗ τό τελείωσα τοὺς εὐλόγησα σταυροειδῶς καί ἀκούμνησα τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον στήν Ἁγίαν Τράπεζαν καί ἔφυγα καί βρίσκομαι καί πάλι κοντά σας.» Τόν ἠρώτησαν τά πνευματικά του τέκνα νά τοὺς εἶπη τό Εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον ἐδιάβασε καί ἀπάντησεν ὁ π. Ἰωάννης· «ἐκεῖνο, πού ὁ Χριστός μας κάλεσε τοὺς μαθητάς νά τόν ἀκολουθήσουν».

Ὀλίγους μῆνας πρό τῆς ὀσιακῆς κοιμήσως τοῦ π. Ἰωάννου, ὁ Χριστός τοῦ ἔδειξεν ἓν ὄραμα, εἰς τό ὁποῖον εἶδεν ὅτι τό σπίτι του εἰς τόν οὐρανόν ἦτο τετελειωμένον καί μάλιστα διώροφον καί τόν ἐκάλουν ἵνα ὑπάγη καί κατοικήσῃ ἐκεῖ αἰώνια. Ἐπίσης, ἓν πνευματικόν τέκνον αὐτοῦ, ὁ κ. Συρακόπουλος, εἶδεν εἰς ὄραμα τόν Κύριον καί τήν Παναγίαν, οἱ ὁποῖοι θά παρελάμβανον τήν ψυχὴν τοῦ π. Ἰωάννου καί ὄντως ἔτσι ἔγινεν· εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκοιμήθη ὁ Γέροντας. Ἄλλ' οἱ «δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι». Αὕτη ἐστίν ἡ προσδοκία ἡμῶν τῶν Ὁρθόδοξων· «προσδοκῶ[μεν] ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ἦτο ἀπόγευμα τῆς κς' (26ης) Ἰανουαρίου καί αἱ ἀδελφαί ἐπῆγαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἵνα προσευχηθοῦν καί νά κάμουν τόν Ἐσπερινόν, διότι ἡ ἐπομένη ἡμέρα ἦτο ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀνακομιδῆς τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τόν Ἁγίον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον τόν ἠγάπα πάρα πολύ ὁ Γέροντας, ἀλλά καί ὁ Ἁγιος προεστάτευε τοῦτον πάντοτε. Αἱ μοναχαί ἐπῆγαν, ἐπίσης, νά παρακαλέσουν τόν Ἁγίον τοῦτον καί διά τόν Γέροντά των. Μία ἀδελφή δέν ἐπῆγεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλ' ἐκάθησε πλησίον τοῦ π. Ἰωάννου, κάτωθεν τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Πλατυτέρας. Εἶδεν αὕτη τόν Γέροντα νά κοιμᾶται καί ἐσκέφθη ἵνα διαβάσῃ καί ἐκείνη μόνη της τόν Ἐσπερινόν.

Ὁ ἀδάμαστος χρόνος ἐκυλίετο ἄνευ διακοπῆς. Ἦτο περασμένη ἡ 12η νυκτερινή ὥρα καί ἡ ἑναρξίς τῆς νέας ἡμέρας, τῆς κς' (27ης) Ἰανουαρίου ἤρχιζεν. Δεξιὰ τοῦ Γέροντος ἦτο ὁ ἰατρός, ὁ κ. Συρακόπουλος καί ἀριστερά ὁ ἰατρός, ὁ κ. Γεωργόπουλος καί τοὺς λέγει· «τώρα, ἄστε με νά πάω νά ξεκουρασθῶ, σᾶς εὐχαριστῶ· ἔχετε ὅλοι τήν εὐχὴν μου». Ἐπεσεν, ἐσταύρωσε τάς χεῖράς του μέ τό

κομβοσχοίνι, ήπλωσε τούς πόδας του, είδε μίαν φοράν προς τά άνω έπ' άρκετήν ώραν και ύστερα έστρεψε τό βλέμμα του προς τήν εικόνα τής Παναγίας, τήν όποίαν ήγάπα πάρα πολύ και καθ' όλον του τόν βίον τήν είχεν ίδει τρεις φορές. Τό πρόσωπόν του είχεν έν ύφος κατανυκτικόν, ώς παιδίον παρακαλοϋν τήν μητέρα του· και τοιουτοτρόπως, έκλεισε διά πάντα τούς όφθαλμούς ό άείμνηστος ήμῶν Γέροντας και ή άγία ψυχή του έφυγε διά τόν άλλον κόσμον, τήν αιωνιότητα. Και βεβαίως, <<΄Αξίως ήκουσε έν καιρῶ τῶ προσήκοντι, τό εϋ δουίλε άγαθέ και πιστέ...>> ό άγιος ήμῶν Γέροντας. Οϋτως, έφυγεν ό Γέροντας αυτός τής άγάπης και πατήρ τῶν πτωχῶν άπό τόν μάταιον τοϋτον κόσμον· άπό τάς θλίψεις, τάς διώξεις και τούς πόνους, τούς ίδιικούς του, αλλά και τῶν άλλων τήν κζ' (27ην) ΄Ιανουαρίου ,απξς' (1966). Τώρα, έφυγε διά νά αναπαυθῆ, νά συναντήσῃ ΄Εκείνον, τόν ΄Οποϊον ήγάπα έκ νεότητός του, τόν Κύριον ήμῶν ΄Ιησοϋν Χριστόν. ΄Ο π. ΄Ιωάννης δέν απέθανεν, άλλ' ώδηγήθη διά τοϋ θανάτου εις τήν ζωήν, τήν Αιωνίαν Ζωήν, όπου θά ζῆ εις τούς αιῶνας. Αιωνία αυτοϋ ή Μνήμη!

Τοϋτο ήτο τό όσιακόν τέλος τής επί γῆς πορείας τοϋ Γέροντός μας. Τοιουτοτρόπως, ό π. ΄Ιωάννης έκοιμήθη τήν κζ' (27ην) ΄Ιανουαρίου τοϋ ,απξς' (1966) και τήν ΄Αγίαν του ψυχήν παρέλαβον ΄Αγγελοι και δῆ ό ΄Αρχάγγελος Μιχαήλ, όπως τοϋ είχε προαναγγείλει ό ίδιος. Τά έναέρια τελώνια δέν είχον καμμίαν έξουσίαν επί τοϋ Γέροντος καθ' ότι ήτο οϋτος άγιώτατος ψυχῆ τε και σώματι.²¹ Είχεν δέ άφήσει έντολήν εις τάς μοναχάς του, ό μακάριος πατήρ, αντί μαξιλλαριοϋ εις τόν τάφον του νά τοϋ βάλουν μίαν πέτραν και νά ταφῆ εις τό χῶμα άνευ φερέτρου. ΄Ο άείμνηστος Γέροντας ήθελε και μετά θάνατον, νά διατηρήσῃ τήν ταπεινώσιν, τήν όποίαν είχε καθ' όλον τόν βίον του, αλλά και τήν καλογερικήν τάξιν, όπου ή ταφή τῶν μοναχῶν γίνεται άνευ φερέτρου.

Γ'. ΄Οράματα και Θαύματα τοϋ ΄Αγίοϋ ΄Ιωάννου

΄Ολόκληρος ό βίος τοϋ ΄Αγίοϋ ΄Ιωάννου βασίζεται εις θείας άποκαλύψεις, ός περαιτέρω συμπληροϋται υπό πλήθους όραμάτων και άλλων θαυμαστῶν γεγονότων. Καταλήγει, ό άνθρωπος οϋτος τοϋ Θεοϋ, εις τάς θαυματουργικάς ένεργείας τής θείας Χάριτος, ώς φορεϋς τοϋ ΄Αγίοϋ Πνεύματος, ό ήτο τό σκεϋος τοϋτο τής έκλογῆς. Κάποτε είδεν ό ίδιος ό π. ΄Ιωάννης μίαν οϋράνιον νεφέλην νά σκεπάζῃ τήν ΄Ιεράν Μονήν του· τό δέ δωμάτιόν του ήτο κατάμεστον, καθ' ώς προσήχετο, υπό μιᾶς φλογός πυρός.

Κάποτε, έν ῶ προσήχετο εις τόν ΄Ιερόν Ναόν ό π. ΄Ιωάννης, είδεν έν μοναδικόν όραμα. Τοϋ έδειξεν ό Χριστός ένα τεράστιον κάμπον, όπου έβοσκον

²¹ Μέρος τής βιογραφίας τοϋ π. ΄Ιωάννου και δῆ τά τής άσθενείας του και τοϋ τέλους τοϋ επί τής γῆς βίου του είναι τής τότε Δοκίμου Μοναχῆς ΄Ιωάννας και νϋν Μεγαλοσχήμου Μοναχῆς, ή όποία είναι, τώρα, εις ΄Αμερικήν.

πρόβατα μαῦρα (λάγια) καὶ ἄσπρα. Ὁ π. Ἰωάννης ἠρώτησεν ἔκθαμβος τὸν Χριστόν, <<διατί εἶναι μισὰ πρόβατα ἄσπρα καὶ μισὰ λάγια (καὶ ὄχι ἐρίφια);>> Ἀκούει τότε φωνὴν παναρμόνιον λέγουσαν. <<Τὰ ἄσπρα εἶναι ὅσοι κρατοῦν τὰ Ἱερά Δόγματα καὶ τὰς Ἱεράς Παραδόσεις καὶ τὰ λάγια εἶναι αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν παραβῆ δόγματα καὶ παραδόσεις.>> Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἐπιβεβαιώνει ὅτι μόνον οἱ Παραδοσιακοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ (τὰ ἄσπρα πρόβατα) εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι εἶναι ὀρθοὶ εἰς τὴν πίστιν των.

Ὁ π. Ἰωάννης εἶχε μέγα προορατικὸν χάρισμα μαζί μέ τὰς ἄλλας ἀρετάς, τὰς ὁποίας δίδει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τοὺς Ἁγίους μας. Μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Δημητρίου Ἀμφιάλης ἀπὸ τὸ Κορωπί ἢ Ἀννέτα, ἢ ὁποία ἀργότερα ἔγινε μοναχὴ, ἢ Γερόντισσα Ἀνθοῦσα. Τῆς εἶχεν ὀμιλήσει ἢ ἀδελφὴ τῆς διὰ τὸν Γέροντα. Ὄταν ἡ Ἀννέτα ἐκτύπησε τὴν πόρτα τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἤκουσε τὸν Γέροντα ἀπὸ μέσα νὰ λέγῃ· <<Ἄνοιξε, εἶναι ἡ ἀστυνόμισα ἀπὸ τὸ Κορωπί, πέρασέ την μέσα>>. Ἡ Ἀννέτα ἐπέρασεν ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ ὁ Γέροντας τῆς λέγει· <<Ἐλα κοντά μου, δούλη τοῦ Θεοῦ, Ἀννέτα, νὰ διαβάσω τίς ἁμαρτίες σου στό μέτωπό σου. Βλέπω στό μέτωπό σου ράσα γραμμένα>>. Κατόπιν τῆς λέγει καὶ πάλιν ὁ π. Ἰωάννης· <<Νὰ πῆς στόν παπᾶ σας τοῦ Ἁγίου Φανουρίου (μέ τὸ Παλαιόν Ἑορτολόγιον), τοῦ Ἱερομονάχου Εὐγενίου, νὰ πάψῃ νὰ διώχνῃ τὰ νεοημερολογίτικα πρόβατα τοῦ Θεοῦ, γιατί καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο ἔκανα καθὼς μέ εἶχε συμβουλέψῃ ὁ Γέροντάς μου. Ὄσπου μίαν νύκταν, τὴν ὥρα τοῦ κανόνος μου, παρουσιάσθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δείχνοντάς μου ἐν ὄραματι, νὰ ἔχῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά Του πρόβατα, μέ τὴν διαφορὰ τὰ πρόβατα, πού ἦταν ἀριστερά Του ἦταν καμένα, κατάμαυρα. Τότε τρόμαξα καὶ εἶπα, Κύριε, ἀριστερά εἶναι τὰ ἐρίφια, πῶς γίνεται νὰ εἶναι πρόβατα καμένα; Τότε ὁ Κύριος μου εἶπε ἀγανακτισμένος. “Αὐτὰ τὰ καμένα πρόβατα εἶναι τὰ νεοημερολογίτικα παιδιὰ μου, πού σοῦ τὰ στέλνω νὰ τὰ φωτίσῃς καὶ ἐσύ τὰ διώχνῃς. Θὰ σοῦ τὰ ζητήσω ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως, διότι δέν εἶναι δικό σας δικαίωμα τὸ νὰ ἐπαναφέρετε στήν γνήσια Ὁρθοδοξία τὰ νεοημερολογίτικα πρόβατά μου. Αὐτό μόνο ἐγὼ τὸ διευθύνω. Ἐσεῖς πρέπει νὰ τὰ δέχεσθε ὅλα καὶ ὅσα ἐπιτρέψω ἐγὼ θὰ γυρίσουν στήν ὀρθή γραμμὴ τῆς Δεξιᾶς μου. Διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ ἐπέτρεψα αὐτόν τόν διχασμόν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐσύ δέξου τα κοντά σου, πού σοῦ τὰ στέλνω. Προστάτευέ τα, διότι θὰ σοῦ τὰ ζητήσω ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως.” Καὶ εὐθύς ὁ Κύριος χάθηκε, ἀφήνοντάς με τρομαγμένο ἀπὸ τὴν αὐστηρότητά Του. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἀμέσως, ἄνοιξα τὴν Ἐκκλησία μου γιὰ νεοημερολογίτες καὶ παλαιοημερολογίτες. Τώρα ἔχω τρεῖς χιλιάδες μαθητές, πού μέ ἔχουν πνευματικὸ τους πατέρα. Πές, λοιπόν, στόν παπᾶ σας νὰ πάψῃ νὰ διώχνῃ τοὺς ἀδελφούς νεοημερολογίτας, καὶ τὰ ἄλλα εἶναι τοῦ Θεοῦ δουλειά.>>

Ἐπίσης, ὁ π. Ἰωάννης ἦτο θαυματουργός ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς του. Μία δόκιμος Μοναχὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ λέπραν βαρείας μορφῆς. Τότε οἱ ἰατροὶ τὴν ἀπήλπισαν διότι δέν διεβλέπετο βελτί-

ωσις τῆς υγείας της, ἀλλ' αὕτη ἔμαθε διὰ τόν π. Ἰωάννην, τόν ὁποῖον καί ἐπεσκέφθη. Ὁ Γέροντας τήν ἔκειρε Μεγαλόσχημον Μοναχήν καί τότε ἔγινε τελείως καλά ἀπό τήν ἀνίατον ταύτη ἀσθένειαν, τήν λέπρα. Ἐπίσης, ἡ μήτηρ τῆς Μοναχῆς ταύτης ἦτο ἄρρωστος βαριά καί ἀνέμενε τόν θάνατον. Ἦλθε, λοιπόν, καί αὕτη εἰς τόν π. Ἰωάννην καί ἐξωμολογήθη εἰλικρινῶς καί καθαρῶς, ἅπαντα τὰ ἁμαρτήματά της ἀπό τήν παιδικήν ἡλικίαν της.²² Ὁ Γέροντας τήν ἐσταύρωσε καί προσηυχῆθη εἰς τόν Θεόν δι' αὐτήν, μετά δακρύων καί ἀφ' οὗ τήν ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, τῆς εἶπε νά πίνη ἐπί ἑπτὰ ἡμέρας νερό ἀπό τὰ λουλούδια τοῦ Ἐπιταφίου. Πράγματι καί ἡ γυνή αὕτη ἔγινε τελείως καλά εἰς τήν υγείαν της. Βεβαίως, ὁ Γέροντας τῆς εἶπε νά πίνη ἐπί ἑπτὰ ἡμέρας νερό ἀπό τὰ ἄνθη τοῦ Ἐπιταφίου, ὥστε νά ἀποκρύψη οὗτος τήν θαυματουργικήν του ἐνέργειαν.

Εἰς ἓν ταξίδιον τοῦ Γέροντος πρός τά Ἱεροσόλυμα μέ πλοῖον, ἔπιασε τοῦτο φωτιάν, ἡ ὁποία εἶχε μάλιστα λάβει τεραστίας διαστάσεις καί ὑπῆρχε κίνδυνος νά καοῦν ὅλοι οἱ ἐπιβαίνοντες ἢ νά πέσουν εἰς τήν θάλασσαν μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς των καί πάλιν. Τότε, ὁ π. Ἰωάννης μέ τόν Τίμιον Σταυρόν ἀνά χειρας κάμνει θερμήν προσευχήν πρός τόν Κύριον καί ἡ φωτιά ἐσβήσθη ἀμέσως, χωρίς κανέν θῦμα ἀπό τούς ἐπιβαίνοντας ἀνθρώπους.

Εἰς μίαν ἄλλην περίπτωσιν, μία Γερόντισσα Μοναχή ἔπασχεν ἀπό ἀκατάσχετον βῆχα καί φλέγματα ἐπί δέκα ὀκτώ ἔτη. Τότε ὁ π. Ἰωάννης προσηυχῆθη δι' αὐτήν ἐπί ἀρκετήν ὥραν καί ἡ Γερόντισσα ἔγινε τελείως καλά. Κάποια ἄλλη γυναῖκα ἔπασχεν ἀπό τὰ τραύματα τῶν δαιμόνων καί ὡς ἄλλη αἱμορροῦσα τοῦ Εὐαγγελίου, ἔπιασε μέ πολλήν εὐλάβειαν καί πίστιν τό ἄκρον τοῦ ράσου τοῦ π. Ἰωάννου· τότε δέ ἀμέσως, ἡ γυνή αὕτη ἐθεραπεύθη.

Μίαν περίοδον τά πρόβατα τῶν ποιμένων, τά ὁποῖα ἔβοσκον γύρω ἀπό τήν περιοχὴν τῆς Ἀμφιάλης, ἐσφοφοῦσαν ἀπό κάποιαν ἐπιδημικήν ἀρρώστιαν. Τότε, ἀφ' οὗ ἐκλήθη ὁ π. Ἰωάννης τά ἐρράντισε μέ ἁγιασμόν καί ἀμέσως ἔπαυσε τό θανατικόν τοῦτο τῶν ζώων. Ὄταν δέ ἐκτίζετο ἡ Μονή τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἰς Ἀμφιάλην, μία γριούλα εἶχε μίαν κατσίκαν ἄρρωστη καί ἡ πτωχή γυναῖκα εἶχε τό ζῶον τοῦτο τόσην μεγάλην ἀνάγκην διὰ τήν ἐπιβίωσίν της. Τήν ἔφερε τότε εἰς τόν Γέροντα Ἰωάννην νά τήν θεραπεύσῃ, ὡς νέος Ἅγιος Μόδεστος. Ὄταν οἱ μαστοροί, οἱ ὁποῖοι ἔκτιζον τό Μοναστήρι, εἶδον τόν π. Ἰωάννην νά σταυρώνῃ τό ζῶον, ἐγέλων καί ἐχλεύαζον τόν Γέροντα. Ἄλλ' ἐντός ὀλίγον χρόνον, εἶδον τήν κατσίκαν, ἡ ὁποία ἔσφοφα νά γίνεται ἀμέσως καλά, καί τότε ὅλοι των ἐπίστευσαν εἰς τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς καί τήν ἀνάγκην τῆς εὐλογίας ἐνός ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ σεβασμῖος Γέροντας Ἰωάννης, τήν ὁποῖαν ἅπασα ἡ κτίσις χρειάζεται.

²² Συνεπῶς, ἡ καθαρὰ ἐξομολόγησις εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη πάντων ἡμῶν. Δέν εἶναι δυνατόν νά σωθῇ ὁ Ὁρθόδοξος πιστός ἄνευ ἐξομολογήσεως, ἄνευ συμμετοχῆς εἰς ἅπαντα τὰ μυστήρια καί βεβαίως, ἄνευ ἀπολύτου τηρήσεως τῶν θείων ἐντολῶν.

Ὀλίγον χρόνον πρό τῆς κοιμήσεως τοῦ π. Ἰωάννου, μία νέα κοπέλλα, ἡ ὁποία εἶχε ἐν μωρό, ἐβιάσθη νά ταῖσῃ τό παιδάκι, ὥστε νά προφθάσῃ καί αὕτη νά πάῃ διά νά πάρῃ τήν εὐλογίαν του καί χωρίς νά θέλῃ, ἔπνιξε τό μωρό της. Χωρίς νά χάσῃ, ὅμως, τήν ψυχραιμίαν της τό ἐτύλιξεν εἰς μίαν κουβέρταν καί ἐπῆγε καί ἄφησε τό νεκρόν παιδί εἰς τά πόδιά του. Ὁ Γέροντας ἔπιασε τό παιδί μέ τά χερίά του καί τῆς λέγει· «Τί ἔκανες εὐλογημένη;» Ἀμέσως ἐφύσηξε τό παιδί εἰς τό πρόσωπον, τό ἐσταύρωσε καί τό ἐσήκωσε ψηλά καί εἶπε· «Εἰς τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀνάστηθη». Τό μωρό ἀνεστήθη καί ἤρχισε νά φωνάζῃ. Τότε τό ἔδωσε εἰς τήν μητέρα του καί τῆς εἶπε νά προσέχῃ εἰς τό μέλλον.

Τά θαύματα τοῦ π. Ἰωάννου τά ἐν τῇ ζωῇ καί τά τοιαῦτα, τά μετά τήν κοιμήσιν του συνεχίζονται καί ἤρχισαν νά γίνωνται γνωστά εἰς τοὺς πατέρας, μοναχάς καί λαϊκοὺς τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου καί μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου κατέστησαν ταῦτα γνωστά εἰς ἅπαντας τοὺς Χριστιανούς. Ὁ παντογνώστης Κύριος καί Θεός ἡμῶν, Ὁς ἀγαπᾷ ἅπαντας τοὺς ταπεινοὺς τῇ καρδίᾳ, λόγω τῆς Αὐτοῦ ἄκρας ταπεινώσεως ἀντιδοξάζει τοὺς δοξάζοντας Αὐτόν, ὡς συμβαίη καί μέ τόν Ἅγιον Ἰωάννην Ἀμφιάλης.

Πράγματι, ἕκαστον ἔτος, ἀπό τήν παραμονήν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀπό τόν Ἐσπερινόν ἕως τήν ἐπομένην ἡμέραν μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀναβλύζει ἀγίασμα ἀπό τόν τάφον τοῦ ὁσίου πατρός Ἰωάννου. Ἐνεφανίσθη δέ οὗτος ζῶν ἐντός τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης εἰς ἕνα τεχνίτην, τόν Νικόλαον Βασιλόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐτοποθέτει μίαν δεξαμενήν ὕδατος ἐκεῖ καί ὁ Ἅγιος τόν ἐβοήθησεν εἰς τό ἔργον αὐτό.²³ Ἡ ἐμφάνισις αὕτη τοῦ π. Ἰωάννου ἐγένετο πρῶτ' τῆς Κυριακῆς (9:45 π. μ.), τήν ιγ' (13ην) Ἰανουαρίου, ἀποε' (1975)· εἶχον δέ ἤδη παρέλθει ἕως τήν ἡμέραν ταύτην ἐννέα (9) ἔτη ἀπό τήν μακαρίαν αὐτοῦ κοιμήσιν.

Τέλος, ἡ μορφή τοῦ π. Ἰωάννου ἦτο μία ἡγιασμένη τοιαύτη· ἀφιερωμένη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τόν Θεόν, μέ ταπεινόν φρόνημα καί πάνω ἀπ' ὅλα, μία μορφή ξεχειλίζουσα ἀπό ἀγάπην καί προσφοράν πρός τόν συνάνθρωπον. Ἀπετέλει οὗτος τήν καλλονήν τῶν ἱερέων· κατέστη ὡς ἐν πανεύουσον ἀνθος τοῦ Παραδοσιακοῦ Μοναχισμοῦ μας, τό ὁποῖον παρ' ὅλας τὰς δοκιμασίας παραμένει ἀμάραντον μέ τήν θεόδοτον ἐγκαρτέρησιν του. Χειμαζόμεθα δεινῶς ἅπαντες ἡμεῖς οἱ Ἑλληνορθόδοξοι, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τήν δευτέραν δεκαετίαν τοῦ Κ' (20ου) αἰῶνος, ὅπου ἤρχισεν ἡ μεγάλη πνευματική κρίσις εἰς τήν χώραν μας καί ἡ ὁποία ἐστὶ συνεχιζομένη καί εἰς ὑπέρτατον μάλιστα βαθμόν τά τελευταῖα τριάκοντα ἔτη· δι' ὃ ὁ βίος τῶν ὁσίων Γερόντων καί νέων Ἀγίων τῆς Ὁρθοδοξίας μας²⁴ εἶναι ἡ

²³ Τό θαῦμα τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τόν Ὁρθόδοξον Τύπον τήν ιε' (15ην) Ἰουνίου καί τήν α' (1ην) Ἰουλίου, ἀποε' (1975).

²⁴ Ὡς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Αἰγίνης, τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πλανᾶ, τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, τοῦ π. Παρθενίου Σκουρλή, κ. ἄ.

μεγαλυτέρα ἡμῶν παρηγορία. Ἡ θεία Χάρις χαριτώνει τὴν ἀχάριστον πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀχαρην πρὸς τὴν Δημιουργίαν Του ἐποχὴν μας καὶ οὕτως, ἀναβιβάζει τὴν ἡμῶν ἐλπίδα πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς ἀληθοῦς πίστεώς μας, ὡς ἔλεγεν εἷς ἕτερος Ἑλληνορθόδοξος Γέρον.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὡς ἴδωμεν, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή διαθέτει τὸ δραστικώτερον καὶ ἰαματικώτερον ἱατρικόν· τὴν ἀκτιστον Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐν τῷ βίῳ του ὁ π. Ἰωάννης. Ἡ Ὁρθοδοξία θεωρεῖ τὴν ἡμῶν θεραπείαν δυνατὴν μόνον διὰ τῆς προσφυγῆς ἐν μετανοίᾳ εἰς τὸν ἐνυπόστατον Λόγον. Ὁ Θεὸς Λόγος ἐστὶ τὸ ἀρχέτυπον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀνθρώπος εἰκὼν τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ἐπομένως, ἡ ὀντολογικὴ πλήρωσις καὶ ἡ ἐπίτευξις τοῦ ὑπαρξιακοῦ στόχου τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυγχάνεται μόνον διὰ τῆς ὁμοιώσεως πρὸς τὸν ὁμοιωθέντα ἡμῖν (= τοῖς ἀνθρώποις) Λόγον. Ἡ ἐν ἀποστασίᾳ ἐποχὴ μας προβάλλει ὡς ἐγγυητὴν καὶ μέσον τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας τὸν αὐτονομημένον ἀνθρώπινον λόγον, ἐρήμην τοῦ ἀρχετύπου του, ὃ ἐστὶν ὁ Θεὸς Λόγος. Ἀλλ' ἡ ἡμῶν Ὁρθοδοξία καὶ Ὁρθοπραξία θεωρεῖ τὸν Θεὸν Λόγον, ὡς τὸν ἔσχατον σκοπὸν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ὡς τὸ ὕστατον μέσον τῆς ὁλοκληρώσεώς της, ὡς τὴν ἐντελέχειαν ὅλων τῶν ὄντων καὶ ὡς τὸ Πρόσωπον διὰ τὴν σωτηρίαν ἀπάντων τῶν πιστῶν μελῶν της

Δ' Ἐπίλογος

Εἰς τὸν ἀπλοῦν καὶ σύντομον, λόγῳ χώρου εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο, βίον τοῦ ὀσίου ἡμῶν πατρὸς Ἰωάννου ἡμπόρει τις νὰ διακρίνη ἐν πλῆθος λεπταισθήτων, ἀλλὰ καὶ φαινοτάτων ἀποχρώσεων τῆς πνευματικῆς φωτεινότητος ἐνός ἡγιασμένου ἀνθρώπου· δύναται ἕκαστος ἐξ ἡμῶν καὶ δὴ ἐγὼ ὁ τῶν πάντων ἔσχατώτατος, νὰ μανθάνῃ διὰ τῶν ἔργων τούτου πὼς ἐκφράζεται ἡ καθαρότης, πὼς καθορᾷ ἡ ἀγιότης, πὼς ὁμιλεῖ ἡ ταπεινότης καὶ τέλος, ὁποῖαν ὄντως ὁδὸν ὑπαγορεύει ἡ ἐν Χριστῷ ζωῇ! Ὁ βίος, αἱ πράξεις καὶ τὰ ἔργα τοῦ Γέροντος Ἰωάννου ἐφάνερουν, πέραν τῶν μελιρρῦτων λόγων του, ἐμπράκτως τὴν ἐνέργειαν τῆς θείας Χάριτος καὶ διαγράφουν τὴν διάστασιν καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἀγιωσύνης. Ἡ ἀσκητικὴ αὕτη ζωὴ του ἔφερε πάντας τοὺς γινώσκοντάς τον κοντὰ εἰς τὴν γεῦσιν μίας ἄλλης ζωῆς, μακρὰν τῆς ψευδοκοινωνικῆς τύρβης καὶ τῆς νεφελώδους καθημερινότητος τοῦ πεπτωκότος κοσμικοῦ ἀνθρώπου. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀνάγκη τῆς ἡμῶν κοινωνίας, σήμερον· νὰ παραμείνῃ μὲ πᾶν μέσον μακρὰν τῆς διεφθαρμένης κοσμικῆς ζωῆς.

Εἶναι πολὺ δύσκολον, δι' ἡμᾶς τοὺς ἀπερροφημένους ἀπὸ τὴν κοσμικότητα, νὰ ἴδωμεν τὴν ἀγιότητα τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἔπαυσαν νὰ ὑπάρχουν, διὰ τοῦτο ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ὁ κόσμος, διότι κρύπτουν ταύτην κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην ταπεινοφροσύνην των. Ὁ Κ' (20ος) αἰὼν ἀνέδειξεν ἀρκετοὺς Ἁγίους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς τὸν Ἅγιον Νεκτάριον, τὸν Ἅγιον Νικόλαον Πλανᾶν καὶ ἄλλους Ἁγίους πατέρας, ὡς τὸν Ἅγιον Γέρον-

τά μας, τόν π. Ἰωάννην. Ἡμεῖς ὀφείλομεν ἵνα ὑπομένωμεν ὅλα τὰ ἀνιαρά καὶ ἐνδεχόμενα (ὑπὸ Θεοῦ ἐπιτρεπόμενα), χάριτι Χριστοῦ· συχνάκις ἐπαναλαμβάνοντες ἐν ἑαυτοῖς τὸ «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν» κατὰ τόν θεῖον Χρυσόστομον καὶ θεία Χάριτι νὰ ἀκολουθῶμεν τοὺς ἁγίους μας ἐν ζωῇ, ἵνα εὐρεθῶμεν μετὰ τούτων καὶ εἰς τὴν ἄλλην, τὴν αἰωνίαν τοιαύτην. Τὸ γενικώτερον πνεῦμα τοῦ λαοῦ μας, τὸ ἰδιαίτερον ἐκεῖνο πολιτιστικόν καὶ πνευματικόν ποιόν, τὸ ὁποῖον τόν διαφοροποιεῖ ἀπὸ ἄλλας ἐθνότητας καὶ συγκροτεῖ τὴν μοναδικὴν καὶ ἀνεπανάληπτον τούτου ταυτότητα εἶναι ἡ Παραδοσιακὴ Ὁρθοδοξία, ἡ ὁποία τόν καθιστᾷ ἀδελφόν ἐν Κυρίῳ μέ ἅπαντας τοὺς Ὁρθοδόξους λαούς.

Οἱ καιροί, σήμερον, εἶναι χαλεποὶ καὶ πολὺ κρίσιμοι διὰ τὴν ἐν γένει ζωὴν τοῦ Ἑθνους ἡμῶν. Δυστυχῶς, διασαλευομένης τῆς δογματικῆς διδασκαλίας καταστρέφεται ἀνεπανορθώτως καὶ ἡ ἠθικὴ διδασκαλία (τὸ ἦθος τοῦ πιστοῦ καὶ ἡ μακραίων αὐτοῦ παράδοσις). Κατὰ τοὺς Ἁγίους ἡμῶν Πατέρας, τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας καὶ ἀγιότητος συνίσταται· «εἰς τὴν τῶν δογμάτων ἀκρίβειαν καὶ εἰς τὴν τοῦ βίου ὀρθότητα».²⁵ Ἄλλ' ἐπλανήθημεν καὶ ἐκατελείψαμεν ὅλας αὐτάς τὰς παρακαταθήκας. Διὰ τοῦτο τὸ φορτίον τοῦ καθ' ἡμέραν μόχθου καὶ τῆς ἀσυγχωρήτου ἀποστασίας τῶν Ἑλληνορθοδόξων βαρὺ καὶ ὁ Ἑθνικὸς πόνος, διὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν χώραν μας, μέγας. Ἄπαντες οἱ θεσμοὶ κλονίζονται, ὅπως καὶ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία, ἡ πολιτεία, ἡ παιδεία καὶ τὸ κοινωνικὸν σύστημα καθ' ὀλοκληρίαν. Τὰ φωτεινὰ παραδείγματα ἐκλείπουν καὶ διὰ τοῦτο ὁ βίος τῶν νέων ἀγίων μας, ὡς τοῦ π. Ἰωάννου, παίζουσι σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πνευματικὴν ἐνίσχυσιν τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπιλέξουν νὰ μιμηθοῦν τὸν βίον των καὶ τὸ εὐχόμεθα εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας. Εἰς τὰς χαλεπάς ἡμῶν ἡμέρας, ὅπου ἐπικρατοῦσιν οἱ σύγχρονοι Ἐκκλησιαστικοὶ ἐκσυγχρονισταὶ καὶ οἱ ἀνθέλληνες καὶ ἀντι-Ὁρθόδοξοι πολιτικοί, ἔχομεν μείζονα ἀνάγκην μορφῶν, ὡς τὴν τοιαύτην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καθ' ὅτι «μᾶλλον γὰρ πεφόβημαι τὰς οἰκείας ἡμῶν ἁμαρτίας ἢ τὰς τῶν ἐναντίων διανοίας».²⁶

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Ἁγίου Νήφωνος Κωνσταντῆς (2009), *Ἐνας Ἀσκητὴς Ἐπίσκοπος*, Ἐκδοσις Δεκάτη, Ἱερά Μονὴ Παρακλήτου Ὁρωποῦ, Ἀττικῆς.
- Βασιλειάδης, Νικολάου (1993), *Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν*, Ἀδελφότης Θεολόγων «Ὁ ΣΩΤΗΡ», Μάρτιος, Ἀθῆναι.
- Γιατράκου, Μαρία-Ἐλευθερία (2011), *Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄ (1745-1821)*, Ὁ Πρωτοκάθεδρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Γένους, Ἐκδόσεις «ΤΗΝΟΣ», Ἀθῆναι.
- Καλλιανιώτου, Ἰωάννου Ν. (2001), «Ὁ ἐν Ἀμερικῇ Μοναχισμός», Ἐκδόσεις

²⁵ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος.

²⁶ Ὁρα, Θεουκιδίδου Ἱστορίαι I, 144, 17-19.

- <<Τῆνος>>, Ἀθῆναι.
- Μεταλληνοῦ, Γεωργίου Πρωτοπρεσβυτέρου (2000), *Ἑλληνισμός καὶ Ὁρθοδοξία*, Ἔκδοση Β΄ διορθωμένη, Ἐκδόσεις <<ΤΗΝΟΣ>>, Ἀθῆναι.
- Μεταλληνοῦ, Γεωργίου Πρωτοπρεσβυτέρου (1996), <<Ὁμολογῶ ἐν Βάπτισμα>> Ἐρμηνεία καὶ Ἐφαρμογή τοῦ Ζ΄ Κανόνος τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τούς Κολλυβάδες καὶ τόν Κων/νο Οἰκονόμου, (συμβολή στήν ιστορικο-κανονική θεώρηση τοῦ προβλήματος περί τοῦ κύρους τοῦ δυτικοῦ βαπτίσματος), Ἔκδοση Β΄ ἐπιρρυθμιμένη, Ἐκδόσεις <<ΤΗΝΟΣ>>, Ἀθῆναι.
- Μωϋσέως Μοναχοῦ Ἀγιορείτου (1991), *Ἱερόνυμος Σιμωνοπετρίτης, ὁ Γέρον τῆς <<Ἀναλήψεως>>*, Καλύβη Ἀγ. Ἱ. Χρυσοστόμου, Ἱ. Σκήτη Ἀγ. Παντελεήμονος, Ἄγιον Ὄρος.
- Στόγια, Ἰωάννου Β. (2010), *Σερβία 1976, Ἐνα Μεγάλο-Σύγχρονο Θαῦμα· Ζωντανός στόν Ἄλλο Κόσμο, Δράμα*.
- Φερούση, Δημητρίου (1994), *Ὁ Παπακαλόγερος Νικόλαος Πλανᾶς: Ὁ Ἅγιος Ποιμένας*, Γ΄ Ἔκδοση, Ἐκδόσεις Ἀστέρως, Ἀθῆναι.
- Χονδροπούλου, Σώτου (1995), *Ὁ Ἅγιος τοῦ Αἰῶνα μας (Ὁ Ὅσιος Νεκτᾶριος Κεφαλαῶς) Ἀφηγηματική Βιογραφία*, Ἐκδόσεις Καινούργια Γῆ, Ἀθῆναι.

Τέλος
καὶ τῷ Θεῷ Δόξα